

դրուած իրան օգնել, քան թէ տան մէջ, նա մանաւանդ որ ուսումնարա-
նում միշտ իւր ընկերակիցների հետ յարաբերութեան մէջ գտնուելով
կաշխատէ միշտ նորանց յարմարուել, պէտք եղած միջոցին իրան պաշտպա-
նել և կամ նրանց հետ միանալ ևլն. և ահա այդպիսով մեր հասարակա-
կան կեանքը աւելի դաստիարակող կարող է լինել քան թէ ընտանիքը,
Ուսումնարանին յատուկ եղած միջոցներն շատ մեծ ազդեցութիւն ունին
աշակերտների կեանքի վերայ, թէ ինչպէս նոքա իրանց յարաբերութիւն-
ները թէ միւս անհատների և թէ ամբողջութեան հետ, որք անդամներ
ինքեանք ևս պիտի ունենան. Ուսումնարանի միասնական կեանքը նորա
մէջ կազմակերպումէ բարի մտքեր և ձգտումներ ոչ թէ միայն մասնաւոր
անձինքների, այլ նաև ամբողջ հասարակութեան վերաբերմամբ, Այն յար-
գանքը, որ մարդ օրէնքի և կարգերի առջև ունի և այն ուրախութիւնն, որ
մարդ ստանումէ իւր խելացի նպատակներին հասնելու միջոցին, յառաջա-
նումէ շատ անգամ ուսումնարանական ժամանակից և դորա ինչ տեսակ
լինելն կախուած է միասնական կեանքի խնամատարութիւնից:

(Շ-Դ-Ն-ԷԵԼԷ).

(Թարգմ.) Ս. Տ. Գարրիէլեան.

ԳԻՒՂԱՅՈՒ ԲՈՂՈՔԸ.

Կան՝ որ ասում են՝ անհոգ, անգործ ես,

Ամբողջ ձմեռը պարապմունք չունես.

Նաղլով ես անցնում բոլոր օրերդ,

Թափած ես թողնում ամեն գործերդ.

Գիւղացի՛ անհոգ,

Մարդ՝ անուամբ ես լոկ.

— Ամբողջ ամառը այրվում եմ տանջվում՝

Քարի հետ քաղվում եմ, հողի հետ մաղվում.

Անցնում եմ օրերս քաղցած ու ծարաւ,

Գիշեր ու ցերեկ հանգիստ չեմ բնաւ.

Ասացէ՛ք խնդրեմ,

Իրաւ, անհոգ եմ.

Հագուստս գձուծ՝ ոտքերս բորիկ,

Ցանջվում եմ սաստիկ՝ լոկի ու մնջիկ.

Դառն քրտանց մէջ լողում եմ մարմնով,

Երկիր եմ հերկում՝ փոշում խեղդուելով.

Ասացէ՛ք խնդրեմ,

Դարձեալ անհոգ եմ.

Անցնումէ ամիս՝ կողինք չեմ մտնում,
 Եւ ո՛չ մի բոպէ հանգիստ չեմ քնում.
 Քար է ծառայում փափուկ բարձիս տեղ,
 Որտեղ մթնումէ՝ քնում եմ այնտեղ.

Ասացէք խնդրեմ,

Էլի անհոգ եմ.

Բոկոտն եմ շրջել շատ մութ գիշերներ,

Ձեռք ոտս ծակել են տատասկ ու փշեր.

Կին, որդիք մոռցած, կեանքից ձեռք քաշած՝

Սողնոց ու բուռց ընկեր եմ եղած.

Այսպէս տանջվում եմ,

Նորից անհոգ եմ.

Ձմեռն էլ նոյնպէս անգործ չեմ մնում,

Սայլ ու գութանիս կտրածն եմ շինում.

Խնամարկումեմ քաջ լծկաններս,

Ուրախացնում եմ կին ու որդիքս.

Ասացէք խնդրեմ,

Դեռ ևս անհոգ եմ.

Խեղճ կինս ու աղջիկս ազատ չեն գործից,

Թէշին ու ջահրէն չեն թողնում ձեռքից.

Նորբա մանում են, թելեր պատրաստում,

Ես էլ հորի մէջ՝ կտաւ եմ գործում.

Լինում են օրեր, որ քէֆ եմ անում,

Ընկճուած մարմինս նորից կազդուրում.

Այդ կարճ հանգիստը

Շատ են համարում.

Գրաշար Ներսէս Տ. Աւետիքեանց.

